

Nasjonalbiblioteket
avdeling Oslo

87GA88008

En Odelsmands Tanker
om
Norges nærværende Forfatning
tilligemed
en Samtale
indeholdende
Veiledning for Bønder
til
en rigtigere Fremgangsmaade
ved
udfaaelsen
af
Valgmænd og Repræsentanter.

Joh. Vergaard

• Christiania 1830.

Fages tiskiøbs hos Boghandler J. Schiwe;
trykt hos Johan Krohn.

Nasjonalbiblioteket
avdeling Oslo

~~UNIVERSITETSBIBLIOTEKET~~

OSLO

Følgende modtog Redact. af Bladet Sild er i et
af en af Norges meest agtede Ødelsmænd (Ødelsbon-
der), og da saavel Sproget som Fremstillingen er saa-
ledes, at endog den mere dannede Mand ei behø-
ver at skamme sig ved samme, fandt vi os ei be-
friede til at foretage nogensomhelst Forandring i
Manuscriptet.

Bed de mærkværdige Begivenheder, som fore-
gik i Aaret 1814, har Norge gjenvundet den gam-
le Frihed og Selvstændighed. De dermed forbund-
ne Rettigheder til selv at bestemme sine Skatter,
give Lov o. s. v., ere af saa fortrinlig Beskaffen-
hed, at de ikke nofsom kan berømmes; men sees hen
til hvorledes disse Rettigheder hidtil ere blevne be-

nyttede, og hvorvidt de forskjellige Næringsdrivere i Statssamfundet ere blevne deltagende i disses Goder, da kan det vel ikke nægtes, at ingen Deel af Statsborgerne ere blevne saa uskønsomt behandlede som Landmanden, især den jorddyrkende Classe. Man maa med Beemodighed stue, hvorledes den største Deel af denne for Staten uundværlige Stand maa lide under Pengemangelens Overhaandtagelse, Næringsveienes Standsning, i høj Grad indknebne Productionspriser, og dog forøget trykkende Skatter og Udgifter, medens Embedscllassen, paa ethvert Storthing, under forskjellige Vennevnelser erholder idelige og betydelige Tillæg i deres visse Indkomster, foruden at en Deel Embeds- og Bestillingsmænds Sportel-Indtægter ved Forretningernes Mængde ere forøgede til det Mangdobbelt.

Nagtet Alt dette, har dog de Norske Bonder hidtil, af blind Tillid, vedblevet at vælge Fleertallet af Embedsmænd til Storthinget.

I de 15 til 16 Aar, som nu ere henrundne, har Statsudgifterne vedblevet at avancere fremad, indtil de nu snart har naaet det Doppelte, medens Skatteydernes Forfatning har gaaet ligesaameget tilbage til Forarmelse. Dersom denne Forøgelse fortsættes i 15 til 16 Aar til, uden at Erhvervs-filderne aabnes og Pengemangelen afhjælpes, da kan det befryngtes, at de fleste Ejendomme vil komme i Embedsmændenes og andre enkelte Capitalisters Hænder; de frie Norske Ødelsmænd vil blive forvandlede til hines Leiløndinge, og deres Sønner maaßke til underkuede Forpagtere af den Jord, som tilforn har været nedarvet fra Fader til Søn igjennem mangfoldige Generationer.

Norge har flere Gange været hjemføgt af Krig, Misvertsaar og deraf flydende Hungersnød; men aldrig kan Historien opvise Magen til Antal af Skatte-Udpantninger, Executioner og Auctioner til Folkets Forarmelse. Lægger man nu de Omstændigheder til, at dette skeer i Fredens Dage,

i frugtbare Aaringer og under en selvstaendig Regjering, da kunde vel dette end ydermere foranledige de Norske Bonder til at tænke sig om efter Aarsagen til disse sorgelige Begivenheder; men kun den mindre Deel af de Norske Bonder synes at voere komne saavidt; de Fleste gaae heller og klynke for trykkende Omstændigheder, ja vel endogsaa, som Folge deraf eller af Tankesloshed, tillade sig at laste baade Constitutionen og den hele derpaa byggede selvstaendige Regjeringsform. Slovhed gaaer endogsaa saavidt, at mange udeblive fra Valgforsamlingerne. Andre mode vel, men med ligesaalidt Overlaeg, som om de gif hen til den allersimpleste Forretning, hvoraf folger, at deres Stemme helst falder paa dem, som meest stikker dem i Dinene i Forsamlingen. Den Omstændighed, at den ene Bonde misunder den Aanden, er ogsaa blandt de Aarsager, der hist og her give Valgene et slet Udfald. Dette Alt sammen, som er i høieste Grad urigtigt, viser hvorvidt Norges

Indvaanere nuomstunder i Trofasthed og Gendrægtighed ere afvegne fra de gamle Normænds Charakter.

For nogle hundrede Aar tilbage havde Norge, omtrent som nu, sine Nationalforsamlinger. Ved disse Forsamlinger var altid Antallet af Høvdinge og de man funde kalde Embedsmænd saa lidet, at de kun havde den foreslaaende og Bønderne altid den afgjørende Stemme. Imidlertid havde man ingen Exempler paa, at Nødvendigheds Udgifter bleve modsagte, allermindst de som angik Fædrelandets Forsvar.

Hidtil har det forholdt sig ganske anderledes med det Norske Storthing; Embedscllassen har bestandig havt den afgjørende Stemme, baade til at paalægge Skatter, og deraf at lønne sig selv. Men ikke Følgerne deraf, som nu synes at blive følelige overalt, i Forening med den stigende Oplysning snart skulde kunde skaffe de Norske Ødelsmænd opladte Nine i denne vigtige Sag, saa at

man i ethvert Amt kunde finde det fornødne An-
tal, som var nogenlunde qvalificerede til at tage
Sæde i Storthinget, om end alle de Embedsmænd,
Betjente og Andre, som berige sig paa Mængdens
Undergang, blevé udelukkede. Da først kunde de
Norske sige om Grundloven som om hin Lov: "Vi
vide at den er god, naar den bruges som Grund-
lov;" — thi ved Misbrug kan de bedste Ting gjø-
res skadelige.

S a m t a l e.

B y e m a n d e n.

Teg formoder at Folk i Selboe, som ere saa nationale baade i Dragt og øvrige Forhold, ialmindelighed ere i god Formuesforfatning og lide ei noget af Pengemangel.

O l a.

Ge skul filla (ville) onskje de maat vaaraa saa, men de æ de int; Tia æ saa gøli a mee Skam aa taa sei bli panta baade før Skat aa Rettugheit; Du kan tænkje de æ kommi saa vidt, at de va ein Main, som int va kleinar end hain la hunder Da-la i Sølsskat, men iaar vart de panta mæ (hos) han-nom au.

Klokkeren.

Tiden kan ikke forvolde alt saadant. Det er ikke sjeldent, at saadanne Mænd slaae sig til Dovenstab og Overdaadighed.

Ola.

Skam aa sei, hain æ sagt int dovin hain; hain ha sagt vorri strævsom hain; hain ha sagt hjulpi baate se sjøl aa di Ninder hain.

Byemanden.

Det er dog beklageligt, at Mænd, som saaledes ere baade tarvelige og vindstibelige, dog maae gaae tilbage i Belstand.

Klokkeren.

Det har vel sine Marsager.

Ola.

Ta mee forstaar de slet intje folles (hvorledes) de hi se. Ge føre e simpel Huushol; ee klæ mee lik-

eens naa som før; ee driv Garn (Gaarden) min, aa
 passe mi Dvæinhuggerie (Dværnsteenshugst) paa
 sommaa Maatin som 24 Aar sia; ee betalt mine
 Udgifvte, aa ha alti den Dia noaa teovers te aa for-
 bæra Garn min mæ; naa æ de ganske anjurles; ee
 kan naa it betal qvekken (hverken) Fauten hel (el-
 ler) Præsten. Kan naa di go Main sei mee kolles
 de æ vorri?

Klokkeren.

Skatternes Forøgelse kan vel gjøre noget; men
 at nogle blive formuende medens andre vorde fatti-
 ge, er noget som passerer til enhver Tid.

Ola.

Men de æ saa forundele at Fattigdommin ska
 bli saa almindele blandt Bondrom mæ (hos) os;
 endele æ de noaa som æ saa mistænkjelle; at Lens-
 main vaarom som før ha levd som ar Bønder, naa
 begynje aa briljere forståekjelle, aa mee ha hørt taa-
 laa om, at disen Prokeratran, som før hylli te hos

di anjur, naa æ go te aa kjøp see fleir Gara baate
i Byin aa paa Lanje; de dem stusla mœ maa naa
vel noen ha miste.

Klokkeren.

At ikke nogen har mere end de behøve, har vi
tydelige Beviser paa af de mange baade Embeds-
mænd og Betjente, som komme i Kassemangel.

Ola.

Sa kjøm dom i Kassemangel naa, saa maa de
vaaraa gæli kjørt. Men kan de vaaraa saint a de
gaaer saa gælje mœ soen klok Kara?

Byemannen.

Hør Ole! Du maa undskyldde Klokkeren, om han
hælder noget til de saakaldte Stores Side, da han
staaer i den Stilling, at han maa bukke paa sig, om
han kun troer at see et Stykke af en Embedsmand.

Ola.

Du Main, som sit atti Baata den; kanskje
mee snakka De for nær? Ee veit it qva Du æ for
ein Main.

Bergverksbetjenten.

Aldes ikke; jeg har kun hørt opmærksom til, muligt at ogsaa jeg begynder at blande mig i eders Samtale. Jeg er Bergverksbetjent, og staer altsaa i et saa uafhængigt Forhold, at jeg ligesaa vel som I kan tale frit i saa Henseende.

Det forholder sig fuldkommen rigtigt, at enhver Virkning maa have sin Aarsag, og at baade Bonde og Borger paa en vis Maade ere selv Skyld i, at Skatter og Udgivter ere blevne altfor trykpende. Jeg er tilbøjelig til at troe, at Aarsagen for en stor Deel ligger deri, at de lægge Beskatningsretten i Embedsmændenes Hænder, eller med andre Ord: vælge saaledes til Storthinget, at Embedsmændene der have Overvægten.

Ola.

Ge ha ret hørt snakka om Storthingie, men dende Vægta forstaer ee mee it paa; hu kan vel int vaaraa som den de hi paa Verkje, aa at de hi

se saa, a Storkarein gaa op paa den ein, aa Bon-drom paa den ar, aa at dom, som ce tyngjer aa dom-pa neer, vind Sakja, aa dom, som gaaer i Bære, taappa Sakja.

Bergverksbetjenten.

Du har ikke ganske forstaet mig. Det er ikke Personernes legemlige Tyngde; men det er de overveiende Meninger, der afgjøres ved Stemme-fleerhed med Ja og Nei, som gjør Udslaget. Jeg skal siden tydeligere vise Dig det.

Klokkeren.

Teg begriber ikke, hvorledes Hr. Bergbetjen-ten kan have Taalmodighed til at underholde Dem med ham i en Materie, som De har maattet erfare, han aldeles ikke har noget Begreb om.

Bergverksbetjenten.

Min gode Klokker! at udbrede Oplysning om og Sands for vor Forfatning iblandt Bonder, maa

være en kær Pligt, isærdeleshed ved Tilfælde som nu, hvor vi ikke have andet at bestille, og hvad De talte om Aarsagen til Kassemangel, da kommer ikke denne deraf, at Embedsmændenes Løn i sig selv er for lidet, men maa nærmest søges deri, at de holde saaledes Huus med Lønnen, at den bliver for lidet. Lensmænd ville leve som Amtmænd, og de øvrige Embedsmænd maae avancere opefter i Forholdertil, indtil det nærmer sig fyrstelig Pragt.

Bjemanden.

Deri har De fuldkommeu Ret; medens baade Embedsmænd og Betjente vare aflagte paa gammel Viis med Fireortdalerne, havde man faa eller ingen Exempler paa Sligt.

Bergverksbetjenten.

Efterhaanden som Embedsindtægterne ere forøgede, har Yppigheden tiltaget, og den gamle norske Erlighed mere og mere forsvundet; Statskassen,

Bykassen, ja endog de Umyndige ere blevne i høi
Grad bedragine, og saadant skeer i selve Trøndela-
gen, ei at tale om det Søndenfjeldste, hvor der til-
lige existerer baade Mordbrænderie og Postrøverie.

Klokkeren.

Dette Sidste skulde jeg vel ikke troe, kunde reg-
nes hverken Embedsmænd eller Betjente til Last.

Bergverksbetjenten.

Nei det er heller ikke sagt; De maa lægge
Mærke til, at vi tale om Yppighedens fordærve-
lige Følger.

Ola.

Naa høre ee Du snakka som ein Main aa it
som ein Kraum (Kryber). Ha Du kunje sagt mee,
Kolles mee skul baaraa os aat for aa faa Skatten
minjer? Garn min styrke naa vel e Spand; hain
Besfaer betalt int stort meer end fem Dala, mene

ee. I manje Aar har ee naa betalt over tjauge.
 Saar æ de vel int minjer: ee veit de naa int; ee
 ha naa int vorri go te aa betalt naa iaar; staaer
 de paa lønjer sooen, mene ee, ee maa ga fraa Gara.

Bergverksbetjenten.

Vi komme da tilbage til hvad jeg tilforn har
 berørt, nemlig hvor saare nødvendigt det var, at
 der fandtes Mænd blandt Bonde- og Borgerstand,
 der havde den fornødne Kundskab, til at tage plads
 i Storthinget, for at forebygge, at ikke Skattey-
 derne blive uforholdsmæssigen betyngede.

Ola.

Mee ha naa hat Bonder der au; ee saa int de
 vart naa likare da heil.

Bergverksbetjenten.

Ta det kommer deraf, min ejere Ole! at Bon-
 derne have været alt for saa. Der maa endelig

være Fleertallet af Bønder og Borgere i Storthin-
get, hvis det skulde kunne virke til Skatternes Ned-
sættelse. Jeg skal forsøge at gjøre Dig dette be-
gribeligt: Embedsmændene staae jo i et Forhold
til Staten, omtrent som Ejener til Huusbond, og
at vælge flere Embedsmænd til Storthinget end
Bønder og Borgere, er paa en Maade det samme,
som at lade Fleertallet af Tjenestekarle i et Sogn
træde sammen og ved Stemmefleerhed afgjøre,
hvor stor Løn deres Huusbonder skulle betale dem.

Ola.

Naa begynne ee aa førstaa de.

Klokkeren.

Der er andet at gjøre paa Storthinget, end
at kunne sige Ja og Nei til Udgivters Paalæg. Jeg
gad nok vide, hvordan Storthing det vilde blive,
som skulde komme til at bestaae af blot Bønder;
Du hører hvad Oplysning denne har.

Bergverksbetjenten.

Teg har hverken tænkt eller sagt, at Storthin-
get skulde bestaae kun af Bønder, og Balget maatte
faae et særdeles uheldigt Resultat, naar det skulde
falde i en saadan Mands Lod, som denne vi har
for os, at sidde paa Thingets Bænke. Naar jeg
taler om Bonders Balg til et saa vigtigt Hverv,
da menes ikke om disse iflæng; men at man abso-
lut maatte beslitte sig paa at udlede de, der, baade
fra Oplysningens og den gode Willies Side betræg-
tet, vare de bedste Bønder i Amtet.

Klokkeren.

Forudsat at saadant lykkedes, hvilket jeg har
Grund til at betvivle, saa vilde endda de bedste
Bønder vist staae meget tilbage i Kundskab for
duelige Embedsmaend, som jeg ikke troer kan und-
væres.

Bergverksbetjenten.

Deri-ere vi fuldkommen enige. Storthinget har til enhver Tid havt Mænd af Embedsclassen i sin Midte, der med Kraft have været om Nationens grundlovmaessige Rettigheder, og med al Flid bestræbt sig for at formindsté Statsbudgivterne og lette Folkets Byrder; men disses Tal synes at have været alt for lidet.

Byemanden.

Teg kjender ikke nogen af de tre Mænd, som maatte trode ud af Rigsretten sidstl., uden efter Storthingsforhandlingerne; men een af disse skal have sagt, at hverken Lovgivningen eller Stats-huusholdningen kommer paa det Rene, førend Storthinget bliver besat med uafhængige Medlemmer, og disse ere sjeldne at finde blandt Embedsclassen.

Bergverksbetjenten.

Endda var der en fjerde Mand, som maatte udträde af Rigsretten.

Bjemanden.

Ganske rigtig, den Fjerde bør heller ikke forglemmes, han talte varmt for Besparelser, men de Tre har dog isærdeleshed været i min Erindring.

Bergverksbetjenten.

Disse vil ligesaa vist blive erindrede i de Districter hvor de boe, som de har erhvervet sig Nationens udeelte Bifald. Var man blot saa heldig i ethvert af de øvrige Amter at finde Embedsmænd af lignende Grundfætninger, da burde saadanke ikke forbrigaaes, fordi de ere Embedsmænd.

Bjemanden.

Sa det er sandt; men Erfaring bør ogsaa virkelig have stadsfæstet, at de ikke alene i Ord

men i Gjerningen ere saadanne; ellers bør de ikke komme i Betragtning ved Valgene, som paa Landet, hvor de stemmeberettigede Bonders Antal er saa meget større i Forhold til Embedsmændenes, er let at forebygge.

Bergverksbetjenten.

At dette skulde være vanskeligere at bringe paa det Rene i Byen, end paa Landet, kan jeg ikke indsee; Embedsmændenes Antal maa vist ogsaa der være lidet, i Forhold til de øvrige Stemmeberettigede.

Byemannen.

Derom vil jeg tage mig den Frihed at overbevise Dem. For det Første have Haandværksborgere, Høkere og Deslige ialmindelighed saa liden Sands for vor Forfatning, at de hidtil have stjænket Valgene ganske siden Opmærksomhed; og for det Andet ere Luxushandlerne, saavidt jeg for-

staer, i deslige Tilfælde altid Embedsmændenes Favoritter.

Bjergverksbetjenten.

Hvad kan være Aarsagen til dette sidste?

Bjemanden.

Det er let at indsee. Siden Embedsmændene ere blevne saa rigeligen aflagte, synes det at voere bleven Skif, at deres respective Fruer er holde uindskränet Raadighed over det halve af Indtægterne, og denne Mændenes Føielighed, kan De troe, skaffer Luxushandlerne raskt Ufsætning. Man har Exempler paa, at meer end een Frue har hos en Luxushandler i Aarets Løb havt en Conto, stor 5 a 600 Spd. for uttagne Silkevarer og andre deslige Krammerier, Kaffe, Sukker o. s. v. uberegnet.

Bergverksbetjenten.

Sa naar det forholder sig saaledes, da er det
særdeles nødvendigt, at de andre ere paa deres
Post.

Bjemanden.

Lad os nu overveie, hvorledes Forholdet kom
til at staae, naar det Princip blev fulgt, at hver-
ken noget Amt eller nogen Bye valgte mere end
een Embedsmand.

Bergverksbetjenten.

Dersom enhver Bye, der sender Repræsentan-
ter, valgte een Embedsmand, saa blev Antallet af
disse, med Tillæg af de 17 Landdistricter, endda
imellem 30 og 40.

Bjemanden.

Deraf sees det, at man endogsaa ved at gaae
frem paa den Maade snarere kunde faae for man-

ge, end for faa af Embedsclassen. Det synes saaledes, at man, for at sikre sig Overvægten af den nærende Classe, burde i de Amter, hvor duelige Bønder fandtes, alene vælge af den Stand.

Klokkeren.

Hvad ondt har da Embedsmændene gjort sig skyldige i paa Storthinget, siden De saaledes vil føge at udelukke dem derfra.

Bergverksbetjenten.

Seg har ei sagt, at de have gjort sig skyldige i noget umiddelbart Onde, men at adskillige af de tagne Beslutninger have været af den Beskaffenhed, at deres Virkninger ere blevne til et Onde, kan vel ikke være vanskeligt at godtøjore. Viis De mig først hvad Goder den nærende Classe, og isærdeleshed Landmanden, har nydt siden Constitutionen, saa skulle vi nærmere tales ved om det andet.

Ola.

Ge ha naa hørt folles de hi gaan te denne Ti.
 Bære mee vist folles mee skul baaraa os aat, saa
 mee fun faa di likkast Bønder mee hi a Amte?

Bergverksbetjenten.

Dette kan meget godt lade sig gjøre, naar der
 blot var Samdrægtighed blandt Bønderne. Var
 jeg stemmeberettiget Bonde, saa vilde jeg først for-
 maae enhver, som var 25 Aar og havde de øvrige
 grundlovsmæssige Qvaliteter, til ufortøvet at ind-
 finde sig paa Thinget for at aflægge Ged til Con-
 stitutionen, og derved faa Mandtallene i Orden.
 For det Andet ville jeg overthyde dem om Nødven-
 digheden af, at alle som een Mand (undtagen dem
 som maatte have Sygdoms Forfald) maatte afgi-
 ve Møde ved Valgforsamlingerne, naar Val-
 get skulde faae det rigtige Resultat. Naar da Al-
 muen foreløbig traadte sammen og ved indbyrdes

Overlæg gjorde sig enige om, hvem der skulde vølges, saa kunde ei Hensigten forseiles.

Ola.

Storkarein vil int mee ska samtaalaas os; Ma de æ naa saa leit; de æ int mang taa os minners heill mee æ noaa skoullaug baate Præsta aa Lens-mana vaarom, naar mee da it vøl paa dom, saa kun mee bli oflar mæ dom.

Bergverksbetjenten.

At raadslaae derom kan ingen forbyde, og at de kunne afgive deres Stemme, uden at disse Her-rer vidste paa hvem de stemte, derfor er der sørget i Valglovens § 14, der byder at Stemmegivnin-gen kan skee ved lukte Sedler uden Navns Under-skrift. Den som ikke kan skrive, kan formaae hvem han vil dertil. Saaledes, kan man ved at sammenholde Sedlerne med hinanden, have saa meget bedre Anledning til at vorde eenstemmige.

Klokkeren.

Sa, men saadant veed jeg, Præsten ei vil til-lade.

Bergverksbetjenten.

Her kommer det ei an paa, hvad Præsten vil eller ikke vil, naar man blot ikke handler imod Lovene, og disse forbyde kun at følge eller kjøbe Stemmesedler, at stemme paa sig selv, at uddele eller lade uddele Stemmesedler eller Lister, eller ved Misbrug af Embedsstilling indblande sig i Valgene, hvilket sidste er anvendelig paa Præsten selv, om han vil forbyde, hvad ei Loven forbyder. Naar Valgmændene traadte sammen, kunde disse da bruge samme Fremgangsmaade, som jeg har antydet at burde iagttages ved Præstegjeldsvalget; man kunde da overlægge hvilken Embedsmand og hvilke Bønder, der vare meest stikkede til det vigtige Hverv at tage Sæde i Storthinget. Med Hen-

syn til Embedsmanden bør man nøie erkynlige sig om, han er tilfreds med sin og sine Paarørendes Kaar, da han ellers kan sættes paa en alt for stor Prøve, eller med andre Ord, at han staaer i den Stilling, at han hverken for sig eller sine har noget at ansøge. Med Hensyn til Bønder, da har man kun at see hen til deres Oplysning og gode Billie, i Forening med Hardiesse og Maadehol- denhed.

Ola.

Ge skul filla ønskje, ee kunna komme ihaug alt deda, saa ee kunna fertæl de aat di anjur Bøndrom.

Bergverksbetjenten.

Midste jeg kun min kjære Ole! at Du og andre Bønder ville gjøre Brug af denne Veiledning, da skulde jeg gjerne, saavidt jeg maatte erindre denne Samtale, ei alene optegne den, men endog-

saa lade den trykke, og det kunde da maaskee have sine gode Følger ved det Storthingssvalg, som skal foregaae 1832 og saa fremdeles.

Ola.

Ge sie mang tusind Taf! Ge ska send de ikring te di anjur Bondrom.

Bergverksbetjenten.

Ta det maa Du gjerne gjøre; og her har Du tillige en Liste over Stemmegivningen ved Afgjørelsen i sidste Storthing af Budget-Committeens Indstilling om den aarlige Gage til Rigets Statholder og Statsminister, nemlig 14,000 Spd. til den Første og 10,000 Spd. til den Sidste. Ved 38 Stemmer mod 32 blev nemlig Committeens Indstilling bifaldt, og Du faaer derved et tydeligt Begreb om, hvad jeg før forstod ved Overvægt.

Sorenskriver Borcksenius, Nei.
 Gaardbruger Tønsager, Nei.
 Capitain Blickfeldt, Ja.
 Kjøbmand Thomle, ikke tilstede.
 Bager Martens, Ja.
 Kjøbmand Nicolaisen, Ja.
 Byfoged Olsen, Ja.
 Major Dahl, Ja.
 Provst Dahl, Nei.
 — Nilson, Ja.
 Gaardbruger Hjemseter, Nei.
 Gaardbruger Espe, Nei.
 — Larvig, Nei.
 Lieutenant Collin, Ja.
 — Løvenskjold, ikke tilstede.
 Proprietair Paus, Ja.
 Pastor Eastberg, Ja.
 Gaardbruger Moe, Nei.

Sorenskriver Falsen, Ja.
 Amtmand Sem, Ja.
 Advocat Sorensen, Nei.
 Assessor Moesfeldt, Nei.
 Capitain Mariboe, Nei.
 Kjøbmand Linnae, Nei.
 Gaardbruger Tørstad, ikke tilstede.
 Procurator Krohn, Ja.
 Gaardb. Foutgal, Nei.
 Assessor Kjørboe, Ja.
 Capitain Brock, Ja.
 Kjøbmd. Heyerdahl, Ja.
 — W. Knudzon, Ja.
 Byfoged Blom, ikke tilstede.
 Skomag. Deckmann, Nei.
 Kjøbmand Holst, Nei.
 Provst Kildahl, Ja.
 Sorenskriver Nilson, Ja.
 Pastor Riddervold, Ja.
 Kjøbmand Hansen, Ja.
 Sorenskriver Muus, ikke tilstede.

Gaardb. Ningness, Nei.	Amtmand Krohg, Ja.
— Svenneby, Nei.	Postmest. Thonning, Ja.
Gand. jur. Hornemann, Nei.	Pastor Nanders, Ja.
Grev W. Carlsberg, Ja.	Major Lindemann, Nei.
Foged Feyer, Ja.	Auditeur Hjelm, Nei.
Overbirkedommer. Nils- sen, Ja.	Kjøbmand Heliesen, Nei.
Provst Borck, Ja.	Gaardbr. Mossige, Nei.
Capt. Boeck, Ja.	Prevst van der Lippe, Ja
Overlører Hysing, Ja.	Klokker Sigbjørnsen, Nei
Consul Lund, Ja.	Assessor Horneman, Ja
Grdb. Lundsgaard, Nei.	Bankdirect. Orholm, J.
— Versager, Nei	Assessor Schntiler, J.
Capitain Foss, ikke tilst.	Grosserer Gram, Ja.
Ternværks. Eier Aal, Ja.	Gaardbr. Erzgaard, Ne
Lensmand Braaten Nei.	Capitaine Hirsch, Ja.
— Bjorvatten, Nei.	Gaardbr. Fosness, Nei
Provst Schytte, ikke tilst.	— Grindahl, Nei.
Gaardbr. Nostvig, Nei.	Lieutenant Mosling, Nei.
Tolder Heliesen, ikke tilst.	Provst Aschenberg, Ja.
	Grosserer Foien, Nei.

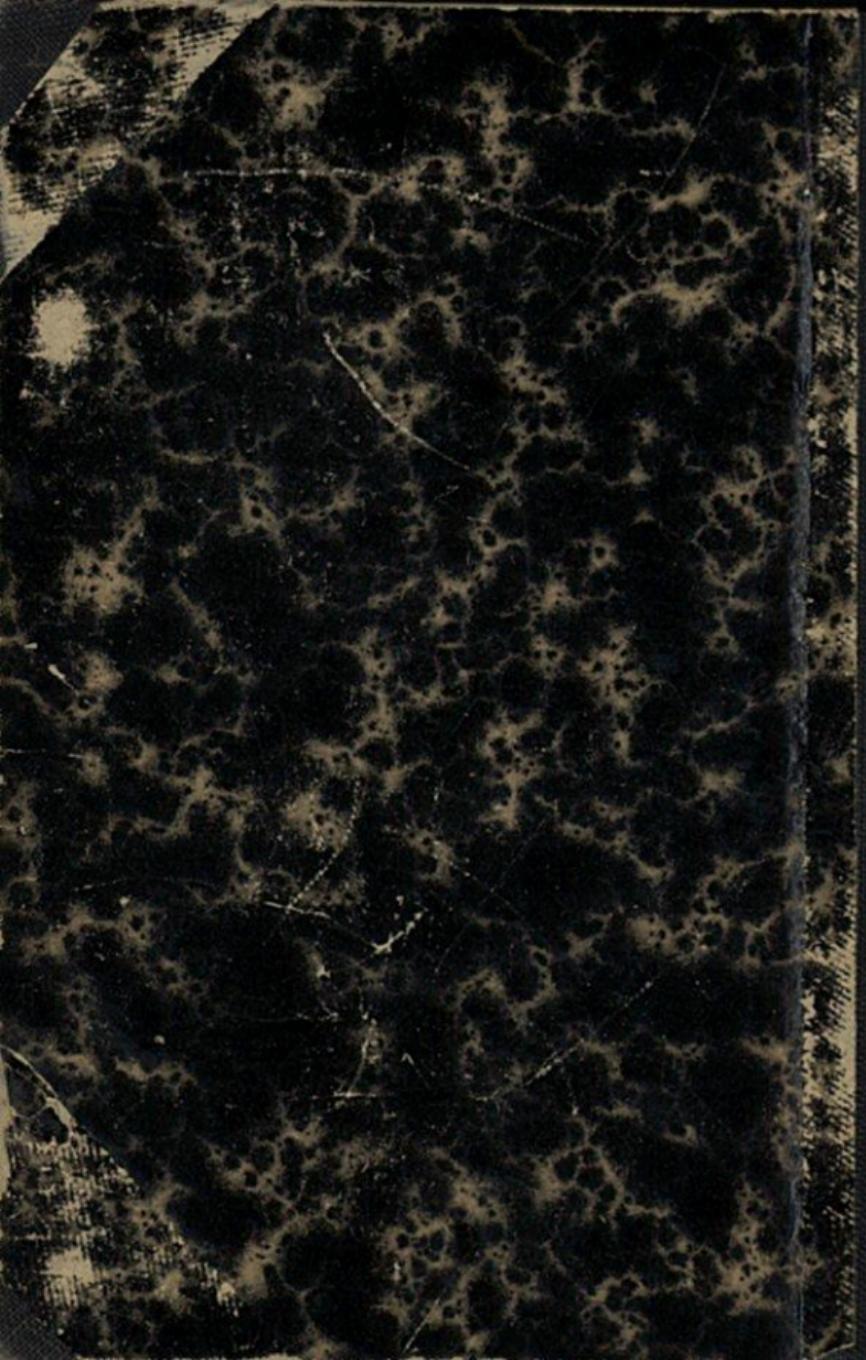
[J. Nergaard.]

En Ødelsmands Tanker
om
Norges
nærværende Forsatning.

Chra. 1830.

N.A.

V.A.H.a 6839

Ex Libris

Nasjonalbiblioteket

Nasjonalbiblioteket
avdeling Oslo